

v tento způsob, naopak opodstatňují plně pojem neoprávněného omezování osobní svobody, jež nebylo omezeno na dobu tak krátkou, že by pro své rychlé pominutí nebylo jako takové ani pocíťováno, a jež nebylo ani tak nepatrné, že překážky osobní svobodě kladené mohly býti beze všeho přemoženy. Podřadění stíhaného jednání pod ustanovení § 93 tr. zák. odpovídá proto zákonu.

Čís. 3011.

Zmatečnost zakládá jen porušení posledního odstavce § 327 tr. ř.; porušení první věty tohoto § není ohroženo zmatečností.

Okolnost, že porotce po resumé předsedy a po odevzdání spisů porotcům, dříve však, než vešel do poradní síně, odešel na záchod přístupný též obecnstvu, nezakládá zmatečnost (čís. 1, 4 § 344 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 17. prosince 1927, Zm I 719/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Praze ze dne 8. června 1927, pokud jím byli tito obžalovaní uznáni vinnými zločinem spoluviny na nedokonaném násilném smilstvu podle §§ 5, 8, 125 tr. zák.

Důvody:

Obžalovaný Bohumil V. dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 1 § 344 tr. ř.; tvrdí, že se mezi líčením vzdálil jeden porotce z porotní síně, a vede o tom důkaz trestními spisy a výsledkem Dra Jaroslava M-a a Dra Františka K-y. Obžalovaní Karel D. a Rudolf K. uplatňují zmatečnost podle čís. 4 § 344 tr. ř.; shledávají ji v porušení první věty § 327 tr. ř., podle něhož porotcové nesmějí porotní (správně poradní) síň opustiti dříve, než učinili výrok. Vzdálilť prý se po resumé předsedově jeden z porotců na záchod, jenž se nalézá v oddělení obecnstvu všeobecně přístupném, a vešel tak ve styk s obecnstvem, jež bylo porotnímu přeličení přítomno a se prý o obžalovaných nepříznivým způsobem vyjadřovalo. Tato formální vada mohla prý působiti na rozhodnutí soudní (patrně porotců) způsobem obžalovaným nepříznivým, poněvadž tyto projevy obecnstva mohly u dotyčného porotce vyvolati zaujatost proti obžalovaným; to prý se asi stalo a není také vyloučeno, že onen porotce vykonal nepříznivý vliv na ostatní porotce. O věci byli vyslechnuti navrhnutí obhájci Dr. M. a Dr. K. Onen byl přítomen porotnímu přeličení jako substitut Dra Vojtěcha G-a, obhájce stěžovatele V-ého. Udal, že z vlastní zkušenosti neví ničeho o tom, že se jeden z porotců z porotní síně vzdálil mezi líčením. Pamatuje se pouze, že za porady porotců slyšel na chodbě, jak jeden ze soudních úředníků, — snad to byl státní zástupce — řekl předsedovi nebo jinému soudci, že

již má »zmatečku«, poněvadž se jeden z porotců vzdálil. Neví, myslil-li to onen pán žertem nebo vážně. Jako substitut Dr. G-a hlásil mu obsah onoho rozhovoru. Dr. K., jenž se účastnil porotního přeličení jako obhájce stěžovatelů D-a a K-a, seznal, že se po resumé předsedy porotního soudu jeden z porotců, jehož jména nezná, neodebral přímo do poradní síně, nýbrž na záchod, nalézající se za porotní síní a obecenstvu všeobecně přípustný; někteří z obecenstva šli prý na záchod současně s oním porotcem. Předseda porotního soudu podal zprávu, že neodpovídá pravdě, že se jeden porotce vzdálil z porotní síně mezi líčením. Spravno je pouze, že se jeden porotce, jehož jméno nebylo zjištěno, po resumé předsedy a po odevzdání spisů porotcům, avšak ještě dříve, než vešel do poradní síně, vzdálil a odešel na záchod, avšak nikoli na záchod vyhrazený porotcům, nýbrž na záchod umístěný na chodbě. Předseda, zpozorovav to a současně byv na to upozorněn buď některým obhájcem nebo státním zástupcem, okamžitě šel za oním porotcem; zastihl ho ještě na záchodě a vyzval ho, by se neprodleně odebral do poradní síně. Předseda zdůrazňuje, že za tu krátkou dobu nemohl porotce přijít s někým ve styk a že tehdy porada vůbec ještě nepočala. Za tohoto stavu věci nemůže býti řeči o zmatečnosti ani podle čís. 1 ani podle čís. 4 § 344 tr. ř. Neboť zprávou předsedy porotního soudu a výpovědí Dra K-y je především naprosto vyvráceno tvrzení stížnosti obžalovaného V-ského, že se dotyčný porotce vzdálil z porotní síně z a l í č e n í. Ani sám obhájce stěžovatelův Dr. M., jenž byl porotnímu přeličení přítomen, nemohl to potvrditi. Tím je odňata půda zmatečnosti podle čís. 1 § 344 tr. ř. v tom směru, že nebyli všichni porotcové přítomni celému přeličení, jež předcházelo výroku porotců, kteroužto zmatečnost má stěžovatel patrně na mysli, tvrdě, že se jeden porotce vzdálil z porotní síně. Zmateční stížnost obžalovaného V-ského je proto zřejmě bezdůvodna. Totéž platí i o zmateční stížnosti druhých dvou stěžovatelů, uplatňujících porušení první věty § 327 tr. ř. Jestliť na jisto postaveno, že se z poradní síně onen porotce vůbec nevzdálil, nýbrž že tak učinil za řečeným účelem po resumé předsedy a po odevzdání spisů porotcům, avšak ještě dříve, než vešel do poradní síně. Příklad se nestal za porady, na čem by jedině podle § 327 tr. ř. záleželo. Není tu proto důvodu ku stížnosti, zvláště když nevyšlo na jevo, že porotce za krátkou dobu své absence skutečně přišel do styku s někým a když porušení ustanovení první věty § 327 tr. ř. není ani ohroženo zmatečností. Jen porušení posledního odstavce § 327 tr. ř. zakládá zmatečnost (sb. n. s. č. 952). Obě zmateční stížnosti bylo proto jako zřejmě bezdůvodné zavrhnouti po rozumu § 4 čís. 2 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 již v zasedání neveřejném.

Čís. 3012.

Pro počátek promlčení jest rozhodnou doba, kdy byla ukončena trestná činnost. Záleží na době jednání, nikoli na době, kdy nastane výsledek. Za dobu spáchání deliktu jest pokládati okamžik, kdy byl